

v soudcovské lhůtě zároveň mu stanovené, a by, nebude-li podána dohlédací stížnost, ihned, pakli ano, po vyřízení dohlédací stížnosti spisy znovu předložil.

Čís. 4127.

Pojem »svěření« ve smyslu §§ 181, 183 tr. zák.; rozhoduje podstata skutečných a právních vztahů pachatele k věci, aniž záleží na tom, zda byly vztahy ty zjednány k podnětu pachatelovu či bez něho.

Podáním zásilky poštovnímu úřadu propůjčuje odesílatel poštovnímu podniku a tím i všem zřízcům pošty, kteří s ní přijdou ve styk, přímo nebo nepřímo skutečnou disposiční moc nad zásilkou v důvěře, že ji dopraví na místo určení a vydají ji tam (při zatížení dobírkou po jejím přijetí) určenému příjemci, není-li to však možné, vrátí ji odesílateli.

(Rozh. ze dne 31. března 1931, Zm I 647/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 23. května 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry v úřadě podle § 181 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce hmotněprávní namítá stížnost, že skutková podstata zločinu zpronevěry, jímž byl obžalovaný uznán vinným, není dána; zpronevěry se dopouští, kdo statek jemu svěřený za sebou zadržuje nebo si přivlastňuje; musel mu tedy býti statek někým svěřen; podle rozsudečných zjištění však obžalovaný sám věci objednal a nelze proto mluvit o jich svěření a o zadržení a přivlastnění sobě těchto svěřených věcí. Smysl námitky blíže nerozvedené není jasný. Má-li býti známka svěření popřena jen z důvodu, že obžalovaný zavdal objednávkami podnět k vývinu událostí, za nichž došlo k souzeným činům, jest námitka zřejmě pochybená; pojem »svěření« předpokládá podle stálé judikatury zrušovacího soudu (srovnej obzvláště nálezy čí. 2477 sb. n. s.) jen, že byla pachateli osobou oprávněnou k určité věci přímo nebo nepřímo propůjčena skutečná disposiční moc nad věcí tou v důvěře, že s ní naloží ve smyslu oprávněného; rozhodná je tudíž podstata faktických a právních vztahů pachatele k věci, aniž záleží na tom, zda vztahy ty byly zjednány k podnětu pachatelovu či bez něho. Pravděpodobně jest však smyslem námitky, že zásilky, souzenými činy dotčené, byly splněním kupních smluv, ke kterým došlo přijetím a vyřízením objednávek obžalovaného, takže odesílatelé odevzdali prostřednictvím pošty objednateli objednané věci do skutečné disposiční moci nikoliv v důvěře (se závazkem), že s nimi naloží určitým způsobem ve smyslu odesílatelů, nýbrž bez jakéhokoliv omezení v nakládání s nimi jen v důvěře, že jim budou kupní ceny zaplacený. Je-li námitka myšlena tak, není provedena po zákonu, jsouc vybudována na jedině, arciž rozsudkem zjištěné skutečnosti, že předměty, jež obžalovaný zadržel a si přivlastnil, byly jím objednány, avšak opomíjí další, pro znak svěření závažné skutečnosti, rovněž rozsudkem

zjištěné, že obžalovaný objednal věci ty pod fingovanými adresami, že zásilky byly zatíženy dobírkou kupních cen, a že se zásilky nedostaly do rukou (do skutečné disposiční moci) obžalovaného proto, že byl adresátem, t. j. odesílateli určeným příjemcem zásilek, nýbrž tím, že za účelem jejich doručení jiným určeným příjemcům byly dopraveny k poštovnímu úřadu, jehož přednostou byl obžalovaný. Že ani souhrnem všech těchto skutečností není splněn zákonný znak svěřeni, stížnost netvrdí a tvrditi nemůže, ano není pochybnosti o tom, že podáním zásilky poštovnímu úřadu propůjčuje odesílatel poštovnímu podniku a tím i všem zřízením pošty, kteří s ní přijdou ve styk, přímo nebo nepřímo skutečnou disposiční moc nad zásilkou v důvěře, že ji dopraví na místo určení a vydají ji tam (při zatížení dobírkou po jejím přijetí) určenému příjemci, není-li to však možné, vrátí ji odesílateli.

Čís. 4128.

Samosoudce vynášející pozdější rozsudek (§ 265 tr. ř.) jest oprávněn podle § 6 čís. 4 zák. o podm. ods. rozhodnouti o prodloužení zkušební lhůty předchozího rozsudku, vynesného soudem sborovým.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1931, Zm I 324/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 30. ledna 1930, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečiny podle §§ 283 a 284 tr. zák. a přestupkem podle § 312 tr. zák. a odsouzen podle § 284 tr. zák. použitím §§ 267, 266, 260 b) tr. zák. a se zřetelem k § 265 tr. ř. do tuhého vězení na 7 dní, zostřeného 1 postem, a výkon trestu byl ve smyslu zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. odložen na dobu 3 let, a podle § 6 čís. 4 téhož zákona až do konce této zkušební lhůty byla prodloužena i zkušební doba, stanovená obžalovanému rozsudkem téhož krajského soudu ze dne 21. ledna 1930.

D ů v o d y:

Rozsudkem byl výkon trestu ve smyslu zák. čís. 562/1919 sb. z. a n. odložen na dobu 3 let, a byla podle § 6 čís. 4 téhož zák. až do konce této zkušební lhůty prodloužena také zkušební doba stanovená obžalovanému rozsudkem téhož krajského soudu ze dne 21. ledna 1930, jímž byl odsouzen pro zločin podle § 98 a) tr. zák. použitím §§ 54 a 55 tr. zák. na 3 týdny do žaláře, zostřeného jedním postem, podmíněčně se zkušební lhůtou tří let. Státní zastupitelství uplatňuje proti tomuto rozsudku výtku zmatečnosti podle § 281 čís. 11 tr. ř. Shledává ji v tom, že rozsudek ze dne 21. ledna 1930 byl vynesen tříčlenným senátem, kdežto rozsudek ze dne 30. ledna 1930 jen samosoudcem. Uznává, že tu byly podmínky pro použití § 265 tr. ř. a § 6 čís. 4 zák. o podm. ods., domnívá se však, že samosoudce vynášející pozdější rozsudek nebyl oprávněn rozhodnouti o prodloužení zkušební lhůty rozsudku vynesného soudem sborovým, nýbrž že rozhodnutí to měl učiniti sborový soud sám; vykročil prý proto samosoudce takto ze své moci trestní. Jest především